

РЕШЕНИЕ

№ 7499

гр. София, 04.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 21.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **11114** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба от Ф. А. С., гражданин на Руската Федерация, [дата на раждане] в [населено място], чрез адвокат И. В.-АК-Враца срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"), издаден от завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в Белград Сърбия по заявление от 04.08.2023 г.

Жалбоподателят претендира отмяната на отказа като твърди, че актът е незаконосъобразен, постановен при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила. В съдебно заседание представя писмени бележки и твърди, че жалбоподателят е доказал целта и условията на заявеното от него пребиваване в страната, тъй като е приложил всички необходими документи. Твърди се, че жалбоподателят е разполагал с достатъчно средства за издръжка за времето на заявения престой, поради което счита, че актът е немотивиран. Счита, че административният орган е допуснал процесуално нарушение на чл. 30, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, тъй като не е спазил срока от 35 дни за издаване на акта. Отделно от това са изложени твърдения, че неправилно са посочени като основание т.17 и т.24, а не т.9 от чл.10 ал.1 ЗЧРБ и в този смисъл постановеният акт е неясен. Посочено е здравословното състояние на жалбоподателя като обосноваващо целта на посещението на Р България.

Счита, че е нарушен принципа на съразмерност съгл. чл.6 ал.2 и ал.5 АПК. Моли жалбата да бъде уважена и административната преписка да бъде върната на административния орган, за да бъде издадена виза на жалбоподателя. Претендира присъждане на разноските по делото и представя списък на съответните разноски.

Ответникът завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в Белград Сърбия не изпраща представител в съдебно заседание, респ. не изразява становище по жалбата. Изпраща административната преписка.

СГП не изпраща представител за участие в производството.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – София град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:

Не е спорно по делото, че на 04.08.2023 г. жалбоподателят Ф. А. С., гражданин на Руската Федерация, е подал до Посолството на Република България в Белград, Република Сърбия, искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип Д. В заявлението жалбоподателят е посочил, че е пенсионер.

Към заявлението са приложени: копие от валиден задграничен паспорт, издаден от компетентните власти на Руската федерация; удостоверение, че е пенсионер; справка за изпратени помощи за периода 01.03.2023 до 07.06.2023г., справка за получаване, размер на обезщетения, компенсации и други социални помощи или неполучаване на посочените плащания за периода март, април, май и юни 2023г.; банково удостоверение от БАКБ за открита банкова сметка в евро с наличност към 28.06.2023 г. от 3 275, 82 евро; справка за съдимост от Руската Федерация и такава от Р Сърбия; полица за сключен договор за медицинска застраховка; декларация от В. А. Л. за предоставяне на адрес на пребиваване на жалбоподателя в [населено място], к.к. Слънчев бряг; нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот от 17.02.2017 г. на името на В. Л.; договор за наем от 15.06.2023 г., сключен от В. Л. с Ф. С. за безвъзмездно ползване със срок от 5 г.; удостоверение за раждане на Ф. С., от което е видно, че В. Л. е негова майка, медицински документи на руски език.

По делото са изискани от МВР, дирекция "Миграция" и Държавната агенция за национална сигурност (ДАНС) и приобщени като доказателства във връзка със заявлението на жалбоподателя за издаване на виза. С писмо рег. № УРИ 5382р-7810/21.09.2023г. на дирекция "Миграция" МВР първоначално е изразено отрицателно становище по искането на Ф. С. за дългосрочна виза, като е посочено, че не е уточнен размера на получаваната инвалидна пенсия, нито този на наличните средства по банкова сметка. От дирекция "Миграция" МВР с писмо рег. № УРИ 5382р-8838/25.10.2023г. е изразено второ становище „отрицателно“ по искането за дългосрочна виза, като е посочено, че получаваната пенсия в размер на 19 057 рубли е по-малка от минималната пенсия за страната и не е налице изпълнение на условието на чл.24 ал.2 ЗЧРБ във вр. с чл.14, ал.1 т.5 от ППЗЧРБ за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане за искания период на пребиваване. Изрично е посочено, че предвид ограниченията при банкови операции за руски граждани, Ф. С. не може да изпълни второто условие на чл.23 ППЗЧРБ-да получава съответните преводи от пенсията си в българска банка.

От ДАНС е представена справка изх. №М-5682/13.03.2024г., в която се посочва, че съгласувателната процедура по подаденото от Ф. С. заявление за виза е осъществена от Териториалната дирекция „Национална сигурност“-гр. Бургас, като е изразено

положително становище в националната визова информационна система за издаване на виза като за лицето няма данни, че е заплаха за националната сигурност. Изрично е посочено, че изразеното становище на ДАНС не обвързва останалите компетентни органи, участващи в процедурата, които могат да постановят отказ по заявлението за виза, съгласно другите хипотези, посочени в чл.10 ал.1 от ЗЧРБ.

Постановен е оспореният Отказ от 30.10.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"), от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в Белград Сърбия, мотивиран с основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ - недоказване на целта и условията на заявеното пребиваване и чл.10 ал.1 т.24 ЗЧРБ-налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок на пребиваване , като във връзка с така посоченото законово основание по т.24 е посочено, че получаваната пенсия е под минималната за Република България, не са налице редовни, стабилни и сигурни средства за издръжка. Актът е връчен на кандидата на 30.10.2024 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена на 10.11.2024 г. - в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно.

Във връзка с изискването за допустимост по чл.10а ал.4 от ЗЧРБ, следва да се отбележи, че с определение №1332/06.02.2024г. ВАС, Трето отделение, по адм. дело №137/2024г по описа на ВАС съдът е отменил определение №10292/23.11.2023г на АССГ, 21-ви състав за прекратяване на производството, като е посочил, че „Законодателят не е поставил изискване относно съдържанието на жалбата да сочи конкретна разпоредба на ЕКПЧ, достатъчно е само лицето да претендира засягане на такова право. По смисъла на чл. 10а ал. 4 от ЗЧРБ за да е допустимо оспорването пред съда на отказ за издаване на виза по чл. 9, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ, е достатъчно жалбоподателят да претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека, а не вече да е доказал наличието на такива. Основната цел на член 8 ЕКПЧОС е да защитава от произволна намеса в личния и семейния живот, жилището и кореспонденцията от страна на публичен орган (Libert v. France, §§ 40-42).“

Настоящият съдебен състав е възприел доводите, изложени в акта на ВАС и тези на жалбоподателя за засягане на правото на личен живот за обосноваване на правен интерес от оспорването по смисъла на чл. 8, пар. 1 от ЕКПЧ, вр. чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ. Правото на личен живот не приключва с неприкосновеността, а съдържа и правото да се установяват и развиват взаимоотношения с други човешки същества, особено в емоционалната сфера, с цел развитие и проявление на личността - X срещу Iceland № 6825/74, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг

заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г. / - "Наредбата"/ НУРИВОВР. Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, съветник, завеждащ "Консулска служба" в Посолството на Република България в Белград, Република Сърбия.

Със заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на Министъра на външните работи са определени длъжностни лица от Дирекция "К. отношения" на МВНР, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза, и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец.

Със заповед № Ав-02-8/30.01.2023г. на Посланика на Република България в Белград, Република Сърбия завеждащият консулската служба в Генералното консулство на Република България в Белград, Република Сърбия- Т. Т., е определен да взема самостоятелни решения за отказ по заявления за издаване на визи. Следователно, оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ.

Отказът е издаден в писмена форма като е мотивиран с посочване на правните и фактически основания.

В конкретния случай жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид Д. Съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон. В разпоредбите на ал. 2 и ал. 3 е посочено, че виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до една година и с право на пребиваване до 360 дни може да бъде издадена, когато това е предвидено в Наредбата по чл. 9е, ал. 1, като визата за дългосрочно пребиваване дава право на многократно влизане на територията на Република България в рамките на срока на нейната валидност.

В случая се установява, че жалбоподателят е подал заявление за виза Д, като ще живее

в предоставен от майка му В. А. Л. имот в [населено място], нейна собственост. Като правно основание за отказ на заявления вид виза е посочена нормата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Съгласно цитираната норма се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Във връзка с така посоченото основание съдът споделя възраженията от страна на жалбоподателя, че в тази част постановеният отказ не е достатъчно мотивиран, тъй като, от една страна е посочено само правното основание, а от друга- по делото са налице доказателства, че имотът, в който кандидатът за виза е посочил като място за пребиваване на територията на Р България, е собственост на майка му-л.50 и като такъв тя го е предоставила на жалбоподателя, за което е представена декларация -л.48 от делото. Този извод кореспондира с изяснената от съда фактическа обстановка и събраните и неоспорени доказателства по делото.

По отношение на второто посочено основание по чл. 10, ал. 1, т. 24 ЗЧРБ в разпоредбата е посочено „Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване.“ В чл. 10а, ал. 2 от ЗЧРБ е предвидено, че при вземане на решение за отказ за издаване на виза оправомощените длъжностни лица са длъжни да уведомят писмено кандидата за виза за правното основание и за мотивите за решението. В настоящия случай мотивите се съдържат в предвиденото място за допълнителни бележки на Стандартния формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, където е посочено, че се вписват мотивите. Поради изложеното, съдът намира за неоснователни доводите в жалбата за липса на мотиви за издаване на оспорения административен акт – отказ за издаване на виза вид "Д" по отношение на основанията по чл.10 ал.1 т.24 ЗЧРБ.

Всеки случай за издаване на виза се разглежда самостоятелно и компетентният орган постановява решението си, в случая отказ, въз основа на резултатите от извършените проверки и оценката на риска за конкретния кандидат. Съгласно чл. 33, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, регистрираното заявление, представените документи и извършената проверка не предполагат задължително издаване на виза. Не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. Преценка за наличието на тези основания се прави от административния орган, компетентен да издаде, съответно да откаже издаването на исканата виза, като в случай, че прецени, няма пречка да извърши проверка на факти и данни, свързани с наличието на обстоятелства по чл. 10 от ЗЧРБ, в това число и да поиска информация и становище от ДАНС и дирекция "Миграция" МВР, с което административният орган преценява дали да се съобрази. В случая отг дирекция "Миграция" МВР с писмо рег. № УРИ 5382р-8838/25.10.2023г. е изразено второ становище „отрицателно“ по искането за дългосрочна виза, като е посочено, че получаваната пенсия в размер на 19 057 рубли е по-малка от минималната пенсия за страната и не е налице изпълнение на условието на чл.24 ал.2 ЗЧРБ във вр. с чл.14, ал.1 т.5 от ППЗЧРБ за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибягва до системата за социално подпомагане за искания период на пребиваване. Изрично е

посочено, че предвид ограниченията при банкови операции за руски граждани, Ф. С. не може да изпълни второто условие на чл.23 ППЗЧРБ-да получава съответните преводи от пенсията си в българска банка. При мотивиране на отказа за издаване на виза административният орган се е съобразил с изложеното становище от дирекция "Миграция" МВР и е мотивирал акта с него. В тази връзка е и съдебната практика, че не е необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Ако административният акт е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт. В тази хипотеза попада и настоящият случай.

Обжалваният отказ е издаден при спазване на административнопроизводствените правила.

Съгласно чл. 9е от ЗЧРБ, условията и редът за издаване, отказ за издаване, анулирането и отмяната на визи и за определяне на визовия режим се определят с наредба на Министерския съвет, а условията и редът за съгласуване на заявленията за издаване на визи се определят с инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". В чл. 9ж, ал. 1 ЗЧРБ е посочено, че за издаване на виза кандидатът подава попълнено и подписано заявление по образец, към което прилага документи, доказващи целта на пътуването.

В чл. 27, ал. 6 от Наредбата е предвидено, че определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс.

Според чл. 34, ал. 1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.

Отказът е издаден след проведена съгласувателна процедура с Дирекция "Миграция" - МВР и ДАНС съобразно чл. 30, ал 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) – в относимата редакция към момента на постановяване на акта), според който консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "Консулски отношения", въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност".

В случая е налице положително становище от ДАНС, но отрицателно становище на дирекция "Миграция" МВР с писмо рег. № УРИ 5382р-8838/25.10.2023г., като е посочено, че получаваната пенсия в размер на

19 057 рубли е по-малка от минималната пенсия за страната и не е налице изпълнение на условието на чл.24 ал.2 ЗЧРБ във вр. с чл.14, ал.1 т.5 от ППЗЧРБ за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане за искания период на пребиваване. Изрично е посочено, че предвид ограниченията при банкови операции за руски граждани, Ф. С. не може да изпълни второто условие на чл.23 ППЗЧРБ-да получава съответните преводи от пенсията си в българска банка.

Обжалваният отказ е съобразен с целта на закона и принципите на съразмерност, предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК. Преценката за наличие на заплаха за сигурността и интересите на държавата се основава на личното поведение на чужденеца. В случая превес се дава именно на това, че са установени данни, че с действията си жалбоподателят е поставил или може да постави в опасност сигурността или интересите на Българската държава.

От изложеното следва, че отказът е постановен от компетентен орган, в производство без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материално-правните разпоредби на закона, както и в съответствие с целта на закона, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 3 АПК ответникът има право на сторените в производството разноски, но същият не е заявил искане в тази насока, поради което разноски не се присъждат.

Водим от горното, Административен съд – София- град, I отделение, 21-ви състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Ф. С., гражданин на Руската Федерация, срещу отказ за издаване на виза по заявление от 04.08.2023 г., постановен от Т. Т. – съветник, завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в Белград, Република Сърбия.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: